

DECIZIE Nr. 13 din 20 octombrie 2014
EMITENT: ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR
CHESTIUNI DE DREPT
PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 834 din 17 noiembrie 2014

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 13
din 20 octombrie 2014

Dosar nr. 9/1/2014/HP/C

Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal - președintele completului
Dana Iarina Vartires - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Canțăr - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emanuel Albu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal - judecător-raportor
Liliana Vișan - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Voicu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 9/1/2014/HP/C este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă Bogdan Georgescu, magistrat-asistent-șef delegat la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "dacă dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, și ale art. 1 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 88/2013, se interpretează în sensul că timbrul de mediu se datorează și în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007".

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei au fost depuse jurisprudența în materie comunicată de curțile de apel, raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 22 septembrie 2014, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, precum și răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu se află în curs de verificare practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu referire la chestiunea de drept supusă judecătii. Totodată, magistratul-asistent arată că părțile nu au depus puncte de vedere cu privire la raportul asupra chestiunii de drept supuse judecătii.

Președintele completului constată că nu există chestiuni prelabile, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prelabile.

**ÎNALTA CURTE,
deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:**

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 14 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.362/87/2013, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarea chestiune de drept: "dacă dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013) și ale art. 1 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 88/2013 (denumite în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013) se interpretează în sensul că timbrul de mediu se datorează și în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007".

2. Temeiul juridic al sesizării

Art. 519 din Codul de procedură civilă:

"Art. 519. - Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

3. Expunerea succintă a procesului. Obiectul învestirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prelabile. Stadiul procesual în care se află pricina

3.1. Cererea de chemare în judecată

Reclamantul N.P. a dobândit, conform contractului de vânzare-cumpărare încheiat în anul 2012, dreptul de proprietate asupra unui autovehicul fabricat în anul 1999, care a fost înmatriculat pentru prima dată, la 14 mai 1999, în Bulgaria.

Cu ocazia înmatriculării în România, reclamantul a achitat suma de 6.368 lei, cu titlu de timbru de mediu, calculat conform prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013.

Prin cererea înregistrată pe rolul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria, reclamantul a solicitat restituirea timbrului de mediu achitat, iar prin Adresa din 7 mai 2013 instituția respectivă i-a comunicat refuzul de restituire a taxei.

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 28 mai 2013 pe rolul Tribunalului Teleorman, reclamantul a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Administrația Finanțelor Publice Alexandria, restituirea sumei achitate cu titlul de timbru de mediu, cu dobânda fiscală și actualizată cu inflația de la data plății și până la data restituirii efective.

3.2. Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința civilă nr. 1.232 din 18 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.362/87/2013, Tribunalul Teleorman - Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal a admis acțiunea și a obligat instituția pârâtă să restituie reclamantului suma de 6.368 lei, reprezentând timbru de mediu pentru autovehicule, cu dobânda fiscală și actualizată cu rata inflației de la data plății și până la data achitării efective.

3.3. Recursul declarat de reclamant

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Teleorman, a formulat recurs pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Teleorman, în numele Administrației Finanțelor Publice Alexandria, invocând considerentele hotărârilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauzele Tatu și Nisipeanu, și arătând, în esență, că nu se poate presupune că taxa prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 este afectată de viciile pentru care, în cauzele respective, a fost sancționată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, aprobată prin Legea nr. 140/2011 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008).

Cererea de recurs a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 8 noiembrie 2013, sub nr. 2.362/87/2013.

3.4. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

La termenul de judecată din 14 aprilie 2014, Curtea de Apel București a pus în discuție, din oficiu, necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, a dispus sesizarea acestei instanțe în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate la pct. 1 din prezenta decizie.

4. Normele de drept intern indicate în cuprinsul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Normele din dreptul intern indicate de instanța de trimitere în cuprinsul sesizării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt următoarele:

Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013:

"Art. 4. - Obligația de plată a timbrului intervine o singură dată, astfel:

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului valoarea reziduală a timbrului, în conformitate cu prevederile art. 7;

c) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării;

d) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat în situația autovehiculelor pentru care s-a dispus de către instanțe restituirea sau înmatricularea fără plata taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule sau taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule."

Art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013:

"(2) Pentru autovehiculele înmatriculate în România după data de 1 ianuarie 2007, pentru care se solicită transcrierea dreptului de proprietate, timbrul se achită și în cazul în care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării."

5. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă

Prin actul de sesizare a Înaltei Curți de casație și Justiție - Încheierea din 14 aprilie 2014 - Curtea de Apel București a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că:

- de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 și ale art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât temeiul de drept al achitării timbrului de mediu (a cărui restituire se solicită) este reprezentat de dispozițiile legale respective;

- problema de drept enunțată este nouă, deoarece, în urma consultării jurisprudenței, s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, față de intrarea recentă în vigoare a ordonanței de urgență;

- problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 14 aprilie 2014.

6. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În perspectiva formulării punctului său de vedere, instanța de trimitere a avut în vedere și a expus evoluția legislației în materia unor taxe similare, reprezentată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 și Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, jurisprudența Curții de Apel București, precum și jurisprudența comunitară apreciată ca relevantă, fiind indicate hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-402/09 (Ioan Tatu), C-263/10 (Iulian Nisipeanu), C-97/13 și C-214/13 (Câmpean și Ciocoiu).

Față de circumstanțele cauzei cu care a cărei soluționare fost investită, Curtea de apel, raportat la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 și comparând situația reclamantului cu cea a unei persoane care ar achiziționa un autoturism similar de pe piața internă, a reținut că timbrul de mediu ar fi achitat în mod cert și pentru un autovehicul care a fost înmatriculat pentru prima oară în România după 1 ianuarie 2007, deci, provenind de pe piața internă, inclusiv în cazul în care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării.

Prin urmare, atât cumpărătorului unui autovehicul second-hand provenind de pe piața internă cu primă dată de înmatriculare în România după 1 ianuarie 2007, cât și cumpărătorului unui autovehicul second-hand provenind de pe piața unui alt stat membru UE cu primă dată de înmatriculare în acel stat membru UE după 1 ianuarie 2007, i se aplică obligația de plată a timbrului de mediu.

În ceea ce privește un autovehicul second-hand cu primă dată de înmatriculare anterioară datei de 1 ianuarie 2007, instanța a apreciat că nu există o certitudine a interpretării unitare a art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013.

Astfel, verificând neutralitatea taxei în privința vehiculelor de ocazie importate și a vehiculelor de ocazie similare înmatriculate pe teritoriul național anterior instituirii taxei menționate, întrebarea care se pune este aceea dacă art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 coroborat cu art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013 poate fi interpretat în sensul că timbrul de mediu se datorează și în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007.

7. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

Potrivit celor consemnate în actul de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, părțile au lipsit la termenul de judecată din 14 aprilie 2014 și, deși citate cu mențiunea de a-și exprima punctul de vedere asupra necesității sesizării, acestea nu s-au prezentat și nici nu au depus la dosar vreun înscris prin care să își exprime opinia.

8. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

În urma verificării jurisprudenței transmise de curțile de apel, Înalta Curte a constatat următoarele:

Într-o primă orientare jurisprudențială, s-a reținut că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 instituie o discriminare între bunurile provenite de pe piața internă și bunurile provenite din alte state membre ale Uniunii Europene, aflate în situații similare.

Într-o a doua orientare jurisprudențială, s-a apreciat că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 nu instituie o discriminare între autovehiculele achiziționate din România și cele achiziționate dintr-un stat membru al Uniunii Europene și nu sunt contrare art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Într-o a treia orientare jurisprudențială, s-a reținut că timbrul de mediu se datorează și în situația transcrierii unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007.

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că problema de drept nu formează obiectul unei verificări de jurisprudență în perspectiva promovării unui recurs în interesul legii.

9. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența Curții Constituționale și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate repere relevante referitoare la problema de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți.

10. Înalta Curte

10.1. Asupra admisibilității sesizării

Ab initio, este necesară verificarea îndeplinirii cumulative a condițiilor de admisibilitate a sesizării în raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți*1), dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În raport cu sesizarea ce formează obiectul prezentei cauze, Înalta Curte constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul celor expuse în continuare:

- sesizarea a fost formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 2.362/87/2013 aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;
- instanța care a formulat sesizarea - Curtea de Apel București - este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, ca instanță de recurs;
- cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel București, ca instanță de contencios administrativ competentă, potrivit art. 10 alin. (2) teza întâi coroborat cu art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentinței pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul Teleorman într-un litigiu având ca obiect un act administrativ care privește o taxă de până la 1.000.000 lei;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, întrucât litigiul de fond vizează legalitatea refuzului de restituire a timbrului de mediu achitat în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

*1) Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2013/HP de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014.

10.2. Asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

În esență, Înalta Curte a fost sesizată cu dezlegarea chestiunii de drept referitoare la aplicarea timbrului de mediu și în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007, în raport cu interpretarea ce urmează a fi dată dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 și ale art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013.

Dispozițiile supuse interpretării sunt următoarele:

- art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013:

"Art. 4. - Obligația de plată a timbrului intervine o singură dată, astfel:

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului valoarea reziduală a timbrului, în conformitate cu prevederile art. 7;

c) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării;

d) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat în situația autovehiculelor pentru care s-a dispus de către instanțe restituirea sau înmatricularea fără plata taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule sau taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.";

- art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013:

"Art. 1. - (2) Pentru autovehiculele înmatriculate în România după data de 1 ianuarie 2007, pentru care se solicită transcrierea dreptului de proprietate, timbrul se achită și în cazul în care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării."

Se constată că prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 nu instituie nicio circumstanțiere în privința sferei de aplicare a obligației de plată a timbrului de mediu în raport cu data primei înmatriculări a autovehiculului rulat provenit de pe piața internă supus.

În consecință, conform principiului de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, atât timp cât legiuitorul nu a introdus un criteriu de aplicare a timbrului de mediu în raport cu data primei înmatriculări a autovehiculului rulat provenit de pe piața internă, nici Înalta Curte, pe calea procedurii hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nu poate introduce o asemenea circumstanțiere.

Or, atât timp cât actul normativ cu forță juridică superioară, în speță Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013, nu a introdus o asemenea circumstanțiere, nici actul administrativ cu caracter normativ, având forță juridică inferioară, emis în aplicarea ordonanței de urgență, respectiv Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013, nu pot introduce o asemenea condiționare.

Este adevărat că prevederile art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013 fac referire la autovehiculele înmatriculate în România după data de 1 ianuarie 2007, pentru care se achită timbrul de mediu, în condițiile reglementate, "și în cazul în care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării". Însă, acest text are în vedere faptul că taxele, a căror neachitare atrage obligația de plată a timbrului de mediu, au fost instituite prin reglementări aplicabile începând cu data de 1 ianuarie 2007*2).

În aceste condiții, prevederile art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013 nu fundamentează o interpretare în sensul că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 nu ar fi aplicabile în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007.

Această interpretare este sprijinită și de prevederile art. 1 alin. (1) Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 88/2013, care prevăd că "timbrul de mediu [...] reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 [...] se aplică, potrivit prevederilor art. 4 din ordonanța de urgență, autovehiculelor din categoriile M1, M2, M3 și N1, N2, N3, autovehicule în cazul cărora în rubrica 1 <<Categoria>> din cartea de identitate a vehiculului este înscris unul dintre codurile: M1, M1G, M2, M2G, M3, M3G, N1, N1G, N2, N2G, N3 sau N3G", fără a face distincție în funcție de momentul primei înmatriculări pe piața internă.

De altfel, chiar în cuprinsul expunerii de motive la Legea nr. 37/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, se precizează că actul normativ vizează "aplicarea unui timbru de mediu autovehiculelor, în raport cu gradul de poluare" și "dând eficiență deplină principiului poluatorul plătește, timbrul de mediu pentru autovehicule va fi plătit o singură dată de către toți cei care achiziționează autovehicule și le înmatriculează, dar și de către cei care au achiziționat și care nu au achitat taxa sub diferitele ei forme începând cu luna ianuarie 2007".

În consecință, data de 1 ianuarie 2007 este menționată în cuprinsul normelor metodologice cu referire la taxa care a fost achitată în temeiul reglementărilor aplicabile începând cu data respectivă, iar nu ca reper pentru excluderea din sfera de aplicare a timbrului de mediu a autovehiculelor rulate înmatriculate anterior acestei date.

*2) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prin care au fost modificate alin. (1), (2) și (3) ale art. 214¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule; Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și stabilește că:

Dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, și ale art. 1 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 88/2013, se interpretează în sensul că timbrul de mediu se datorează și în situația transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat provenit de pe piața internă a cărui primă înmatriculare a fost anterioară datei de 1 ianuarie 2007.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 octombrie 2014.

**PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL,
IONEL BARBĂ**

**Magistrat-asistent-șef delegat,
Bogdan Georgescu**